

Alexandra Larsson är stolt kvinna, yrkesmilitär och drömmer om den stora kärleken. Hon är också före detta man som efter år av tvivel och rädsla tog steget att bli den hon innerst inne alltid varit.

AV LOTTI BENGNER FOTO FABIAN ÖHRN

Att vara "konstig" och därför inte bli omtyckt av omvärlden är en stor rädsla hos många. **Alexandra Larsson** är inget undantag. Skräcken för att förlora såväl sin sociala trygghet som arbetet inom Försvarsmakten var stark, och därför dröjde det många år innan hon släppte fram kvinnan som var instängd bakom ett manligt yttre.

– Det tog tid att erkänna ens för mig själv att jag var transsexuell. Men när jag väl började stå för vem jag var privat insåg jag att jag var tvungen att berätta på jobbet också, och jag var livrädd för hur det skulle tas emot.

Alexandra har haft tur. Kollegorna i försvarsmakten uppskattade hennes ärlighet, precis som de flesta i omgivningen har gjort. Men vägen till där hon

ALEXANDRA FÖDDDES I FEL KROPP

är idag, en nöjd kvinna i figursydd blus och matchande rosa stenar i öronen, var så klart inte okomplicerad.

Som för de flesta transsexuella fanns känslan av att något inte riktigt stämde hos henne redan när hon var ett barn. Under uppväxten utanför Borlänge försökte Alexandra diskutera tankarna med vänner, men utan resultat.

– Jag vågade bara säga "lagom" mycket för att inte betraktas som konstig. Under

gymnasiet gjorde jag allt för att förtränga mina känslor och försöka "bli man". Usch, jag har ägnat så många år åt att kämpa mot min kropp och fundera över tabun och skam, det är sorgligt att tänka på.

I smyg läste hon mammans relationstidningar, hon fascinerades och inspirerades av **Christer Lindarw** som var så snygg som kvinna, och hade en vag uppfattning om att det fanns människor

som faktiskt bytte kön.

– Men jag kände inte att jag passade in i den mall jag fick av media. Till exempel fattade jag inte att transsexuella kunde vara homosexuella. Jag gillade ju tjejer, alltså kunde jag ju inte vara transsexuell.

Under många år vred, vände och analyserade Alexandra sina tankar och känslor. Som 22-åring flyttade hon till skånska Ängelholm, och beslöt att det var dags att testa sin feminina sida i praktiken. Men hur?

– Jag hade en bild av att jag ville se klassiskt elegant ut, men var helt lost gällande hur jag skulle komma dit. Allt det där tjejer lär sig under tonåren hade ju gått mig spårlost förbi. Hår på benen, smink, klädstorlekar – allt var ett problem.

Men Alexandra fick hjälp av välvilliga proffs som förstod vad hon sökte. En dragshow-artist invigde henne i varuhusens kvinnoavdelningars utforskade värld, och hjälpte till att hitta rätt peruk. Efter det byggde Alexandra upp modet att kontakta en skönhetsalong för vaxning och professionell make up. Resultatet tog andan ur henne.

– När sminkösen var klar hjälpte hon mig på med peruken, och när jag såg mig i spegeln så var det en tjej som tittade tillbaka. Efteråt gick jag en sväng på stan för att njuta av situationen, både glad och rädd samtidigt. Det var en magisk kväll.

Med små, försiktiga steg närmade Alexandra sig sitt nya jag. Hon började också berätta för omvärlden. Bortsett från en del chocker och inledande oförståelse togs informationen emot väl.

– När jag berättade för en av mina killkompisar blev han nästan arg – för att jag inte sagt något tidigare! Han och hans flickvän var jättenyfikna på hur jag ville se ut. Det värmdde.

Vid sidan av stöttande vänner och familj fanns också kontakter med andra transsexuella som hon lärt känna på internet. Hon läste mycket om transsexualism, engagerade sig i RFSL, och gjorde en egen hemsida där hon skrev om sina

tankar om att vara transsexuell. Snart började rykten om Alexandras dubbel-liv florera på jobbet. Det var dags att berätta sanningen.

– Jag har aldrig varit så nervös i hela mitt liv, skräckslagen för att kasta mig ut helhjärtat i en ny tillvaro, riskera att bli utstött och känna mig tvungen att lämna mitt älskade jobb. Men jag höll en powerpoint-presentation för alla kollegor, och de bemötte informationen med respekt! Då insåg jag att det kanske skulle funka att vara den jag egentligen var, och ändå få behålla mitt jobb. Sedan dess har det varit min ledstjärna att spela med öppna kort, det dödar ryktesspridning.

Men trots att Alexandra berättat för kollegorna dröjde det innan hon blev

Man föds inte till kvinna – det är något man blir.

kvinna även på arbetet. En anledning var att det personliga id-kortet är en viktig nyckel inom Försvarsmakten, och det skulle bli för komplicerat att se ut som en kvinna – men ha ett mansnamn på id-kortet.

– Eftersom kvinnors och mäns uniformer är väldigt lika var det inte så frustrerande som det hade kunnat vara. Men det blev ändå allt mer plågsamt att möta min spegelbild som man, att inte få visa mitt rätta jag. Allra hemskast var det på fester, när vi hade civila kläder och jag inte kunde känna mig fin.

Processen att bli en kvinna även i laglig och fysisk mening tog Alexandra runt tre år. Det första året handlade mest om psykologsamtal, personlighetstester och sociala utredningar, allt för att fastställa att Alexandra verkligen var transsexuell.

I nästa fas inleddes själva behandlingen, med bland annat hormonterapi och talpedagoger. I mars förra

året var det så dags att genomgå den könskorrigering operationen.

– Jag var sjukskriven i två månader efter den första, stora operationen, och är så oändligt tacksam för mina vänner som fanns för mig under den tiden. Det var så omvälvande, både fysiskt och mentalt. Men vilken känsla att få en kropp som kändes så rätt! Nu kan jag knappt föreställa mig hur det var innan, och jag ser bara framåt. Jag ska fortsätta utvecklas professionellt, jobba för att bli respekterad för den jag är, och förhoppningsvis hitta min drömprinsessa.

Trots att majoriteten av hennes omvärld stöttat henne helhjärtat finns rädslan att bli ifrågasatt och dömd kvar.

– Jag är känslig för hur folk betraktar mig, radarn är på konstant. Jag märker direkt när människor blir obekväma i min närhet.

Men den inre tryggheten växer sig successivt starkare. De klassiskt feminina attribut som tidigare var så viktiga för att markera tillhörigheten tappar betydelse för varje dag.

– Jag njuter varje dag och känner mig hel. Men visst händer det att omvärlden puttar ner mig från mitt rosa moln, och det är självklart jobbigt. Samma sak gäller om jag blir påmind om det förflutna, som när någon pratar om "den du var". Vadå, jag var samma person då, fast i fel kropp och med ett annat namn! Jag är övertygad om att man inte föds till kvinna – det är något man blir. ■

Namn: **Alexandra Larsson**
Ålder: 33 år
Bor: Stockholm
Gör: Kapten i flygvapnet
Civilstånd: singel